

на М. Анджели. Но и тукъ — въ музея, предъ статуята „Давидъ“ — той има новъ припадъкъ. Заминаватъ за Комо Брунате до езерото Лаго ди Комо, кждето пристигатъ на 23 май вечерята, 1912 г. Настъпва пакъ временно подобрене. Славеиковъ, по думитъ на Мара Бълчева, е „веселъ, игривъ, иска да правимъ дълги разходки“ изъ прекрасната околностъ. Но на 28 май презъ нощта въ 3 часа, получава ударъ, и, когато дохожда лѣкаръ и казва „късно е вече“, той чува това, сепва се и му се схваща езикътъ. Къмъ 10 часа идва главниятъ лѣкаръ отъ Комо, който далъ увѣрение, че ще му мине къмъ 6 часа. „Ще да е ималъ силни сътресения. Трѣбвало да си стои дома“, казалъ лѣкарътъ. „Азъ мжча лъжицата съ лѣкарството да влѣзе, пише М. Бълчева, то се лѣе, устата му скована. А погледътъ му тъй ме тжжно гледа, все ме гледа. Искан да ми каже нѣщо — не може. . . . Ето устнитъ се движатъ: „Свѣтлина“! — промълви неясно. Разтварямъ завеситъ. Той потрепна веднъжъ, два пжти, отвори уста и издъхна. Отвнъ слънцето бѣше залѣзло“.

Извиканъ билъ телеграфически Боянъ Пеневъ, единъ отъ близкитъ приятели на Славеикова, тогава въ Мюнхенъ, който остава да бди надъ тѣлото на покойника въ черквицата презъ нощта, пристига и Рачо Славеиковъ отъ София и го погребватъ въ двора на черквицата въ Комо Брунате.

Много говорятъ за господстващото му гнетително настроение презъ тѣзи последни месеци отъ живота му следнитъ, нахвърлени съ моливъ и напоени съ горчивина, стихове:

Да се заскитамъ пакъ въ чужбина и въ оскжди
отъ моя роденъ край разбойникъ ме прокуди